

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslaget til § 1

vedtoges uden Afstemning.

§ 1, saaledes ændret,

vedtoges uden Afstemning.

§§ 2 og 3

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Be-
handling

vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Der er ikke mere paa Dagsordenen.

Uden for Dagsordenen har det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen Ordet for at forelægge et tidligere anmeldt Lovforslag.

Oluf Pedersen: Paa min Gruppens Vegne skal jeg herved forelægge *Forslag til Lov om Forbud mod Udførsel af Vaaben, Ammunition og andet Krigsmateriel*. Rent principielt har Rigsdagen givet Tilslutning til dette Forslag ved Lov Nr. 122 af 28. April 1934, idet man ved denne Lov lagde Vaabenfabrikationen ind under Statens Tilsyn og i dens § 7 forbød Udførsel undtagen efter Justitsministeriets Tilladelse i hvert enkelt Tilfælde. I vort Forslag foreslaas denne Bestemmelse i § 1 ændret til et obligatorisk Forbud. Det forbydes at udføre enhver Art af Vaaben samt af Ammunition bortset fra Jagtvaaben og Ammunition hertil. Desuden forbydes Udførsel af Instrumenter og Redskaber til Fremstilling af Vaaben samt af alt Krigsmateriel og Sprængstoffer. Dette er Indholdet af § 7 i den nævnte Lov, men her i en udvidet Form og uden Adgang til Dispensation. Af større Betydning er Bestemmelserne i vort Forslags § 2 om, at Loven, der straks træder i Kraft, ophæver § 10 i Lov Nr. 122 af 28. April 1924. Denne Paragraf gjorde nemlig Loven til en Narresut, idet bestaaende Fabrikker kunde fortsætte deres Produktion og Eksport. Under Behandlingen af Lovforslaget blev det fra konservativ Side oplyst, at Regeringen havde ønsket at faa begrænset denne Produktion til det tidligere Omfang, men at dette blev afvist af Venstre og de Konservative; med andre Ord, det tilsigtede Forbud blev et Privilegium for bestaaende Fabrikker. Profitbegæret sejrede over den gode Hensigt. Eksporten kom end ikke ind under Regeringens Kontrol, men kun

under Opsyn. Midt i en Verden, hvor Rustningskapitalen først plyndrer Folkene til Skjorten for derefter at berøve Folkene Liv og Lemmer i en Kamp om Profit, mener vi, at det kan være naturligt, og at Danmark baade har Raad og Pligt til at stille sig udenfor, nægtende at være med i denne Dans om Guldkalven. Jeg anser Bestemmelserne i § 10 i Loven af 28. April 1934 for at være en Skændsel for Landet, sættende Pengeinteresserne over Menneskelivene, og medens de andre Landes Oprustninger forfærdet os, bør vi ikke samtidig være med til at levere Mordredskaber til det forfærdelige, som kan befrygtes. Vi fra Retsforbundets Side mener, at det er vor Pligt at sige et Stop.

Det er mit Haab, at Regeringspartierne vil være med til en Lovgivning paa dette Omraade. Derimod nærer jeg intet Haab om en Deltagelse fra konservativ Side. En saadan vilde være i Strid med Det konservative Folkepartis hele Indstilling som Tjener for Højfinansens og som Lejesvend for Militarismen i alle dens Afskygninger. Det store Spørgsmaal vil da blive Venstres Stilling. Ved første Behandling i Samlingen 1933—34 af Forslag til Lov om Forbud mod visse Sammenslutninger udtalte Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Krag, paa Sp. 2324 — jeg beder om Tilladelse til et Par Citater — følgende:

„Saa længe Vaabenfabrikation foregaar ud over Verden, med en omfattende, verdensomspændende Handel med disse Produkter, en Produktion og en Handel, som tit er saare indbringende, saa længe er der ikke nogen større Anledning til paa ugunstig Maade at handicappe dansk Produktion og Omsætning paa dette Omraade, naar noget tilsvarende ikke finder Sted for Konkurrenternes Vedkommende. Vel har vi en Folkeforbundsbestemmelse angaaende denne Sag, en Bestemmelse, som man naturligvis bør bestræbe sig for at faa udført i Praksis til Gavn for Menneskeheden; men det maa ske saaledes, at man tager alment Sigte. Til et Arbejde derfor er vi ivrige Støtter, men ikke til at skabe en Uligevægt i Forholdet mellem dansk og udenlandsk Produktion.“

Disse Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Krag er ikke opmuntrende, men jeg tror, at den senere Tids Begivenheder maa være saa opskræmmende, at den økonomiske Interesse for dansk Rustningskapital bliver et ligegyldigt Spørgsmaal i Forhold til dette et række Haand til det forfærdelige, som Rustningskapløbet kan bringe.